

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15, Slavonski Brod

Poslovni broj: P-832/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Marini Smaić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Damira Krajnovića, OIB: 39952030395, Slavonija II 2/4, Slavonski Brod, zastupanog po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Hećimović i partneri d.o.o., Slav. Brod, protiv tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku u Vinkovcima, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 15. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja Stjepana Polanca, odvjetničkog vježbenika i zamjenice punomoćnika tuženika Maje Čalušić, odvjetničke vježbenice, nakon javne objave presude 26. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o stambenom kreditu broj: 9914958085 od dana 8. studenog 2013. sklopljenog između tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, kao kreditora i tužitelja Damira Krajnovića, Slavonija II 2/4, Slavonski Brod, OIB: 39952030395, kao korisnika kredita, u dijelu u kojem naknada za obradu kredita iznosi 1,95% od iznosa kredita (članak 8. Ugovora o stambenom kreditu).

II. Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Damiru Krajnoviću, Slavonija II 2/4, Slavonski Brod, OIB: 39952030395 na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 1.203,28 eura (slovima: tisuću dvije stotine tri eura dvadeset osam centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 22. studenog 2013. do 31. srpnja 2015. po stopi koja odgovara visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim

trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, naknaditi tužitelju Damiru Krajnoviću, Slavonija II 2/4, Slavonski Brod, OIB: 39952030395, troškove parničnog postupka u iznosu od 735,89 eura (slovima: sedam stotina trideset pet eura osamdeset devet centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana donošenja presude 26. svibnja 2026. do isplate, po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu preko dosuđenog iznosa, za iznos od 26,54 eura (slovima: dvadeset šest eura pedeset četiri centi) zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka odbija kao neosnovan.

IV. Odbija se u cijelosti kao neosnovan zahtjev tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., Zagreb, za naknadu troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je sa tuženikom 8. studenog 2013. sklopio Ugovor o stambenom kreditu broj 9914958085. Prema odredbama članka 1. i 2. Ugovora o stambenom kreditu tuženik je kao kreditor odobrio tužitelju kao korisniku kredita dugoročni namjenski kredit za kupnju nekretnine u iznosu od 464.930,00 kuna. U članku 8. Ugovora o stambenom kreditu ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita u visini 1,95 % od iznosa kredita sukladno uvjetima banke. Tuženik je prilikom isplate kredita 21. studenog 2013. naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita u iznosu od 1.203,28 eura.

1.2. Dalje navodi da je samim sklapanjem Ugovora o kreditu koji sadrži predmetnu odredbu, a o kojoj se izvjesno nije pojedinačno pregovaralo, prouzročena neravnoteža u pravima i obvezama znatna i postoji jer se radi o odredbi u tipskim formuliranim ugovorima sastavljenim od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik i ne znajući za njega jer o tome nije informiran, tužitelj nije raspolagao

informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz te odredbe proizlaze i nije se odrekao pravne zaštite koju mu jamči Direktiva EU broj 93/13.

1.3. Tužitelj navodi da je sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi stavka 2. istog članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U smislu odredbe članka 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. U smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti i plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

1.4. Nadalje, da kao *lex specialis* Zakon o zaštiti potrošača propisuje pojam nepoštene ugovorne odredbe gdje se između ostalog navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj. Nepoštena odredba je ništetna.

1.5. Tužitelj navodi i da tužbu podnosi Općinskom sudu u Slavonskom Brodu kao mjesno nadležnom, temeljem odredbe članka 19.I stavak 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojom je propisano da u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorna strana ima sjedište ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište.

1.6. Nadalje, ističe da su njegovi navodi u skladu su s pravnim shvaćanjem Suda Europske unije u Luxemburgu izraženim u odluci donesenoj u spojenim predmetima br. C-240/98 do C-244/98, kojom je utvrđena obveza nacionalnih sudova da po službenoj dužnosti ispituju nepoštenost spornih odredbi bez obzira radi li se o materijalnim ili postupovnim odredbama. Tom odlukom sud je zaključio da se prorogacijska klauzula u potrošačkom ugovoru kojom je ugovorena nadležnost suda u mjestu glavnog poslovnog mjesta prodavatelja ili pružatelja usluge, treba smatrati nepoštenom u smislu članka 3. Direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. godine, koja Direktiva je implementirana u hrvatski pravni sustav Zakonom o zaštiti potrošača, ako su ispunjene temeljne pretpostavke: da nije bilo posebnog pregovaranja, te da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.7. Slijedom navedenoga, predlaže sudu donijeti presudu kao u izreci.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da je tužitelj predmetni parnični postupak pokrenuo tužbom 30. prosinca 2025. pa tuženik prigovara zastari utuženog iznosa s osnova stjecanja bez osnove sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 126/21.). Prema članku 215. st. 1. ZOO-a, zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano. Prema navedenom, zastara počinje teći prvoga dana dospelosti tražbine. Dalje, u članku 1111. st. 1. istog Zakona navodi se da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema navedenom, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja. Dakle, o tog trenutka stjecatelj je dužan vratiti ono što je stekao, a osiromašeni ima pravo zahtijevati vraćanje onoga što je stjecatelj stekao. Takav pravni stav o početku tijeka zastarijevanja kondikcijskih zahtjeva desetljećima je dijelila i naša sudska praksa. Tako je i sam Vrhovni sud Republike Hrvatske (Dalje: VSRH) konzistentno tijekom desetljeća zauzimao stajalište da dospelost stečenog bez osnove nastupa u trenutku stjecanja, a od kada je imovina stjecatelja povećana. Zastarni rok u vezi navedenog je opći zastarni rok od 5 godina od dana stjecanja, a s obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 30. prosinca 2025., osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina od dana kad je tuženik stekao uplatu predmetnog iznosa naknade od strane tužitelja.

2.1. Tuženik navodi da se ovim putem očituje na pogrešno pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (dalje: Pravno mišljenje VSRH) održane 30. siječnja 2020 (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počeo teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. U odnosu na navedeno, tuženik dostavlja pravno mišljenje prof.dr.sc. Marko Baretić, redovitog profesora u trajnom izboru na Katedri za građansko pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 19. 11. 2024., kojim isti detaljnije analizira problematiku početka tijeka zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova. Prema navedenom, citirano Pravno mišljenje VSRH u potpunosti negira postojeće zakonsko uređenje te je u potpunosti protivno odredbama ZOO-a koji uređuje pitanje početka zastare restitucijskih zahtjeva općenito, pa tako i u pogledu restitucijskih zahtjeva koji proistječu iz ništetnih pravnih poslova. Sudovi su dužni suditi na temelju zakona, a ne kreirati pravo, kao što je to učinio VSRH spomenutim Pravnim mišljenjem, što predstavlja miješanje sudbene vlasti u zakonodavnu vlast. Navedeno Pravno shvaćanje, zauzeto je na sjednici odjela VSRH-a temeljem čl. 40. st. 2. Zakona o sudovima (Dalje: ZS), te je postalo ustaljena praksa koju će obvezatno slijediti sva vijeća VSRH-a, a posljedično snagom uvjerljivosti odluka VSRH-a, i svi nižestupanjski sudovi. Međutim, u spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (Dalje: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno čl. 40. st. 2. ZS-a, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvatanjem „pravnog shvaćanja“, sudske vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske

odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s čl. 19. st. 1. Ugovora o Europskoj uniji.

2.2. Tuženik također dostavlja pravno mišljenje prof.dr.sc. Aleksandre Maganić, profesorice na Katedri građanskog procesnog prava Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 2. 12. 2024., u kojem su razjašnjene pravne posljedice odluke u predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. Prema citiranom mišljenju, ako presuda u predmetu Hann-Invest i dr. ima učinak prema svim nacionalnim sudovima (erga omnes) i ako djeluje retroaktivno (ex tunc) na pravna shvaćanja koja su donesena primjenom unutarnjeg mehanizma koju je Sud EU ocijenio protivnima s čl. 19. st. 1. podst. 2. UEU-a, onda je i rezultat toga unutarnjeg mehanizma, odnosno pravno shvaćanje protivno pravu EU. Međutim, promjena sudske prakse ne može se temeljiti na (obvezatnim) pravnim shvaćanjima koja bi bila protivna već postojećoj zakonskoj odredbi i koja bi to pitanje uređivala na posve nov način, dakle suprotno zakonu.

2.3. Dalje navodi, da u svakom slučaju, da prvostupanjski sud iz nekog razloga i ne prihvati tijek zastarnog roka na koje upućuje tuženik, isti bi u tom slučaju, sukladno stajalištu iznesenom u presudi Vrhovnog suda RH Rev 2245/17 od 20. 3. 2018. trebao primijeniti zastarni rok koji počinje ponovno teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivost kamatne stope), odnosno presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na vezanost glavnice kredita za CHF valutnu klauzulu).

2.4. Tuženik navodi da je za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe tužitelj dužan dokazati kako osnovu tako i visinu tužbenog zahtjeva, a da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, kumulativno moraju biti ispunjeni uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

2.5. Tuženik navodi da članak 8. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,95 % od iznosa kredita sukladno Uvjetima. Da je odredba o naknadi za obradu i administraciju kredita jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio Ugovora i u njemu je izričito navedena. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute naknade. Također, da tužitelj nije potkrijepio niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja.

2.6. Dalje navodi da su svi ugovori o potrošačkom kreditu koje tuženik sklapa ili je sklopio s korisnikom kredita, prilagođeni individualnim okolnostima tog korisnika. Stoga, da se ugovori o kreditu između različitih korisnika kredita razlikuju po ključnim faktorima kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, rok vraćanja i drugi uvjeti. Isto tako tužitelj je u svakom trenutku imao mogućnost odabrati neki drugi model kredita koji je bio dostupan na tržištu u to vrijeme.

Također, Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepošteno ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe.

2.7. Nadalje, da je potrebno istaknuti odredbu članka 83. Zakona o zaštiti potrošača, koja propisuje da će sud prilikom ocjene poštenosti određene ugovorne odredbe uzeti u obzir prirodu robe ili usluge koja je predmet ugovora, sve okolnosti koje su prethodile i koje su pratila sklapanje ugovora, druge ugovorne odredbe te, ukoliko postoji, drugi ugovor koji se odnosi na ugovor koji se ocjenjuje i koji predstavlja glavni ugovor. Dakle, kako Direktiva, tako i ZZP utvrđuju kriterije na temelju kojih se ocjenjuje poštenost ugovorne odredbe. To znači da je i u ovom konkretnom slučaju nužno razmotriti informacije koje su tužitelju kao potrošaču bile dostavljene, kao i okolnosti koje su postojale prije i tijekom sklapanja ovog ugovora o kreditu. U odnosu na navedeno, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknada za obradu i osiguranje kredita.

2.8. Tuženik ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu te da se iz samog sadržaja Ugovora o kreditu jasno može zaključiti da se ne radi o prikrivenim odredbama, već o izričitim, jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima. S obzirom na svojstvo tužitelja kao stranke u postupku, iskaz svjedoka da se u ovom kontekstu ne može smatrati vjerodostojnim. Tuženik navodi da je tužitelj nakon što je pročitao ugovor i upoznao se s njegovim uvjetima, imao potpunu mogućnost odlučiti hoće li sklopiti ugovor ili od njega odustati.

2.9. U prilog svojim navodima poziva se na presudu Županijskog suda u Splitu, broj GŽ-1215/2020 od 24. 2. 2021., kojom sud potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o obradi kredita i prijevremenoj otplati. Drugostupanjski sud ističe kako je prvostupanjski sud ispravno ocijenio da su odredbe ugovora koje se odnose na naknadu za obradu kredita i prijevremenu otplatu dovoljno jasne, razumljive i uobičajene za ugovore o kreditima iz tog razdoblja, bez obzira na valutu, te da su korisnici kredita mogli opravdano očekivati takve uvjete prema samoj formulaciji ugovora. Također, sud smatra da iz teksta ugovora nije očito što bi korisniku kredita moglo biti nejasno.

2.10. Što se tiče visine tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da se protivi samo osnovi, ali ne i visini tužbenog zahtjeva, stoga se protivi provođenju financijsko knjigovodstvenog vještačenja.

2.. Zaključno, predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i obvezati tužitelja na plaćanje prouzročenih parničnih troškova tuženiku

zajedno s pripadajućim zateznim kamatama po stopi sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima tekućim od dana donošenja presude u ovom predmetu.

3. Činjenicu postojanja predmetnog ugovora, ispunjenje ništetnih obveza i njihovu visinu tužitelj je predložio utvrditi uvidom u predmetni Ugovor i njemu priložene isprave (potvrdu tuženika od 17. prosinca 2025.), saslušanjem tužitelja kao parnične stranke u svrhu dokazivanja te financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem.

4. U provedenom dokaznom postupku, a radi ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva u skladu sa odredbom članka 220. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22. i 114/22., 155/2023., 146/2025., dalje: ZPP) sud je izvršio uvid i pročitao je Ugovor o stambenom kreditu broj: 9914958085 od 8. studenog 2013. (str. 5-7 spisa) te potvrdu tuženika o naplati naknade za obradu kredita od 17. prosinca 2025. (str.8). U postupku je saslušan tužitelj Damir Krajnović kao stranka u svrhu dokazivanja (str.103-105).

4.1. Rješenjem od 15. travnja 2025. sud je odbio dokazni prijedlog tužitelja za provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja radi utvrđenja visine naplaćene naknade jer tuženik nije osporavao visinu naplaćene naknade kao niti činjenicu kojega je dana ista naplaćena tužitelju pa se radi o nespornoj činjenici koju nije potrebno dokazivati.

4.2. Slijedom navedenoga, daljnje dokaze nije sud provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. ZPP, kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke. Punomoćnici parničnih stranaka su na ročištu za glavnu raspravu održanom 15. travnja 2026. naveli da nemaju drugih dokaznih prijedloga te su predložili zaključiti glavnu raspravu.

4.3. Pročitano materijalnu dokumentaciju sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Ocjenom svakog provedenog dokaza zasebno te svih zajedno u smislu odredbe članka 8. ZPP sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe članka 8. Ugovora Ugovor o stambenom kreditu broj: 9914958085 sklopljenog između tužitelja i tuženika 8. studenog 2013., kojom je ugovorena obveza tužitelja plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva tuženiku u visini od 1,95% od iznosa kredita sukladno Uvjetima.

6. Između parničnih stranaka nije bila sporna aktivna i pasivna legitimacija te činjenica da su parnične stranke dana 8. studenog 2013. sklopile Ugovor o stambenom kreditu broj: 9914958085 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 6464.930,00 kuna i to za kupnju nekretnine.

6.1. Nije sporno da se radi o tipskom ugovoru niti da je člankom 8. Ugovora o kreditu ugovoreno da je tužitelj obavezan platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva tuženiku u visini od 1,95% od iznosa kredita sukladno Uvjetima tuženika. Nije sporno niti da je tužitelju predmetna naknada naplaćena prilikom isplate kredita 21. studenog 2013.

6.3. Sve navedene činjenice nedvojbeno proizlaze i iz materijalnih dokaza priloženih u spisu (str.5-8).

6.4. S obzirom da je iz članka 1. Ugovora vidljivo da se radi o dugoročnom namjenskom kreditu za kupnju nekretnine znači da se radi o potrošačkom ugovoru, odnosno da tužitelj ima svojstvo potrošača.

6.5. Iz samog Ugovora je jasno vidljivo da se radi o tipskom Ugovoru.

7. Sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog potraživanja.

8. Prigovor zastare potraživanja nije osnovan.

8.1. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinih odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi niti može zastarjeti (članak 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom utvrđena ništetnost ugovorne odredbe članka 8. Ugovora o kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zatezних kamata od stjecanja do isplate.

8.2. Navedeno pravno shvaćanje izneseno je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

8.3. Jednako tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

9. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je

Iskaz tužitelja sud je ocijenio iskrenim jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

9.1. Teret dokazivanja činjenice da se o odredbi članka 5. Ugovora pregovaralo je na tuženiku prema odredbi članka 96. stavka. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/2007., 125/2007., 79/2009., 89/2009., 75/2009., 133/2009., 78/2012., dalje: ZZP), važećeg u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (8. studenog 2013.), koji propisuje da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9.2. Tuženik nije dokazao da se o spornoj odredbi ugovora pregovaralo.

9.3. Cijeneći sadržaj predmetne ugovorne odredbe valja istaknuti da je ista lako uočljiva jer ju se može iščitati iz predmetne ugovorne odredbe te da je istu moguće okarakterizirati i kao jasnu u smislu da nameće korisniku kredita podmirenje naknade, ali njezin sadržaj nije lako razumljiv u smislu Zakona o zaštiti potrošača.

10. Tužitelju prilikom zaključenja kreditnog ugovora nije na razumljivo obrazloženi način objašnjena takva pravna situacija niti su mu bili poznati svi parametri koje je banka cijenila prilikom eventualne realizacije takve naknade.

10.1. Takav slijed je svakako utjecao na njegovu ekonomsku situaciju s obzirom da nije mogao u trenutku zaključenja ugovora imati saznanja koliko će ista iznositi, odnosno što de facto time podmiruje banci.

10.2. Kako ugovorne strane o tome nisu pojedinačno pregovarale, proizlazi posljedica da tužitelj kao potrošač jasno i nedvojbeno nije bio upoznat sa konkretnom obvezom prema banci kada govorimo o plaćanju navedene naknade.

11. Visina naplaćene naknade vidljiva je iz dopisa/potvrde tuženika na str.8 spisa, a iznos naplaćene naknade nije bio sporan u postupku.

11.2. Iz dopisa tuženika na str. 8 spisa proizlazi da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1.203,28 eura.

12. Slijedom svega naprijed navedenoga, proizlazi da je tužitelj bio u ugovornom odnosu s tuženikom sa statusom potrošača u smislu odredbe članka 3. točka ZZP, jer je sklopio pravni posao s tuženikom, u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13. Ocjenom navedenih dokaza, povezujući iskaz tužitelja (u kojem navodi da) sa sadržajem članka 8. Ugovora o kreditu prema kojem se tužitelj obvezuje platiti naknadu za obradu kredita tuženiku u visini od 1,95% iznosa kredita sukladno Uvjetima, sud je utvrdio da tužitelj od strane tuženika nije bio informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade, a tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini ovu naknadu, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedene odredbe i da je bilo pojedinačnih pregovora.

14. Prema mišljenju ovoga suda sporna odredba članka 8. Ugovora ništetna je u smislu odredbi članka 96. i članka 102. stavka 1. ZZP i pozivom na odredbe članka 4. i članka 296. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

14.1. Prema odredbi članka 96. stavka 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi stavka 2. istoga članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14.2. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu

činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, ostale ugovorne odredbe, a posebice one o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, za koje je u postupcima vođenim u predmetima zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno da su nepošteno i time ništetne, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o ulaznoj naknadi niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14.3. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje koje glasi:

„3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“

14.4. Pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

14.5. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

14.6. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi članka 100 ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

14.7. Kako se o odredbi o plaćanju tzv. "ulazne naknade" odnosno naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade) te obzirom da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

14.8. Treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP lex specialis u odnosu na ZOO.

15. Prema odredbi članka 104. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08.) koji je važio u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

15.1. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., u daljnjem tekstu: ZOO), važećeg u vrijeme kada se vraćanje traži. Tužitelj ima pravo na zateznu kamatu od dana kada su izvršena plaćanja temeljem nepoštenih ugovornih odredaba temeljem čl. 1115. ZOO-a po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a.

15.2. Kako je odredba o naknadi za obradu kredita nepoštena, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja primjenom članka 1115. ZOO-a, s obzirom da se tuženik koji je stekao navedene novčane iznose temeljem ništetnih odredaba koje je unio u sadržaj Ugovora mora smatrati nepoštenim stjecateljem. Naknada je naplaćena 21. studenog 2013. (str.8).

15.3. Stopa zatezne kamate je za razdoblje od 22. studenog 2013. do 31. srpnja 2015. propisana odredbom 29. stavka 2. ZOO i obračunava se po stopi koja se za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

15.4. Kako je ranije navedeno, zastara restitucijskog zahtjeva s osnova nepoštenih odredbi o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi teče od pravomoćnosti ove presude kojom je utvrđena njezina ništetnost pa je istaknuti prigovor zastare neosnovan.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP u vezi sa odredbom članka 155 ZPP. Trošak postupka je odmjerjen u skladu sa vrijednosti predmeta spora koja iznosi 1.203,28 eura i Tarifom o

nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/2023. dalje: Tarifa) u skladu sa odredbom Tbr. 52. toč. 3. Tarife vodeći računa o odredbi članka 155. ZPP. Vrijednost boda utvrđena je primjenom odredbe Tbr. 54. Tarife (1bod=2eura).

16.1. Obje parnične stranke su postavile zahtjev za naknadu troškova postupka (str.109/110).

16.2. Tužitelj zastupan po punomoćniku, odvjetniku je sukladno odredbi članka 164. stavka 3. ZPP na ročištu na kojemu je zaključena glavna rasprava popisao trošak u ukupnom iznosu od 656,25 eura.

16.3. Tužitelju je uz primjenu odredbi članaka 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe u iznosu 150,00 eura (Tbr. 7. toč. 1 Tarife, 75 bodova), za sastav obrazloženog podneska od 4. ožujka 2026. u iznosu 150,00 eura (Tbr.8.1. Tarife, 75 bodova), za zastupanje na pripremnom ročištu i ročištu za glavnu raspravu 15. travnja 2026. u iznosu 150,00 eura (Tbr. 9 toč. 1 Tarife, 75 bodova) te pristup ročištu za objavu presude 26. svibnja 2026. u iznosu 75,00 eura (Tbr. 9 toč. 3. Tarife) što ukupno iznosi 525,00 eura, uvećano za pripadajući PDV (Tbr.46 Tarife) u iznosu 131,25 eura, ukupno iznosi 656,25 eura kako je tužitelj popisao u svom troškovniku.

16.4. Navedenom iznosu od 656,25 eura treba dodati trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu 26,55 eura (str.12) te trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu 53,09 eura koje je tužitelj u obvezi platiti i koji trošak je popisao pa je tužitelju ukupno dosuđen trošak postupka u iznosu 735,89 eura.

16.5. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP tužitelju je dosuđena zatražena zakonska zatezna kamata tekuća od dana donošenja presude do isplate, odnosno tekuća od 26. svibnja 2026. do isplate.

16.6. U preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka odbijen u iznosu 26,54 eura je kao neosnovan jer je tužitelj popisao trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu 53,09 eura premda je platio pristojbu u iznosu 26,55 eura vidljivo iz potvrde na str. 12 spisa.

17. Tuženik također zastupan po punomoćniku iz reda odvjetnika popisao je trošak postupka u iznosu od 401,55 eura. S obzirom da je tužitelj uspio u cijelosti i sa osnovom i sa visinom tužbenog zahtjeva to je tuženiku primjenom odredbe članka 154. stavka 1. ZPP u točki III. izreke presude naloženo naknaditi tužitelju odmjerene troškove postupka u iznosu 735,89 eura, dok je zahtjev tuženika kao stranke koja nije uspjela u ovom sporu, sud ocijenio neosnovanim i donio je odluku kao u točki IV. izreke presude.

Slavonski Brod, 26. svibnja 2026.

Sutkinja

Marina Smaić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka, putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Presuda u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354 stavka 2. Zakona o parničnom postupku, osim zbog povrede iz članka 354. stavka 2. točke 3. Zakona o parničnom postupku (članak 467. stavak 1. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. Tužitelj po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Hećimović i partneri d.o.o., Slavonski Brod,
2. Tuženik po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku u Vinkovcima.

Broj zapisa: **9-30888-94da0**

Kontrolni broj: **08a2a-25d33-a579e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.